

Iată că venise și vremea ca Serafim să-și aleagă o meserie. Chestiunea era pe cât de importantă, pe
 atât de spinoasă. Ce meserie i se potrivea oare?
 Director de întreprindere? Cu așa claie de păr, nici vorbă!
 Vânător de lei? Serafim n-ar fi făcut rău nici unei muște.
 Scafandru, poate? Exclus. Serafim avea rău de mare.
 Ofițer de poliție? Serafim avea oroare de puști și pistoale.
 Pompier? Serafim dormea așa de adânc, că nicio alarmă nu l-ar fi trezit.
 Moș Crăciun? Dar cum dădea frigul, imediat îl lua răceala.
 Și atunci? Ei bine, Serafim se hotărî să se facă nici mai mult, nici mai puțin decât controlor la metroul
 din oraș.

- Ați mai compostat bilete până acum? îl întreabă acolo.
- Nu, răspunse el.
- Veniți atunci mâine. Vă dăm o probă și vedem cum vă descurcați.

Odată ajuns acasă, Serafim se antrenă cu râvnă toată seara. Compostă, găuri și sfredeli tot ce-i căzu în mână, de la chitanța de plată a chiriei până la cravata cea bună de duminică.

Lunea următoare era angajat.

La început, meseria îi plăcu nespus lui Serafim. Îl distra să se uite cum trec trenurile unul după altul: din trei în trei minute la orele de vârf, din opt în opt minute la orele obișnuite, din sfert în sfert de oră la orele moarte.

Dar într-o zi, fără să știe nici el de ce, totul începu să i se pară trist: oamenii erau triști, vagoanele erau triste, ba chiar și stația de metrou părea tristă. Ce era de făcut? Să se întristeze și el? Nici vorbă! Serafim era optimist până-n măduva oaselor.

Așa că își umplu de flori micuța gheretă de controlor. Erau drăgălașe și miroseau minunat. Ai fi zis că însuși soarele coborâse în stația de metrou.

Și totuși, nimeni nu păru să bage de seamă. Ce-i drept, călătorii merg mereu cu privirea în pământ.

Stați așa, am zis „nimeni”? Ei bine, nu chiar; șefului de stație nu-i scăpa nimic.

– Domnule Serafim, dacă vă mai prind cu idei din astea crețe, imediat vă reclam la asistentul secretarei adjunctului de tură al șefului meu direct! Așa să știți!

